

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., ve věci

žalobce: **OK STAVOFINAL Morava s.r.o.**
sídlem Na Michalůvce 1326/10, 735 64 Havířov
zastoupený BD Consult, s.r.o.
sídlem Jeseniova 1196/52, 130 00 Praha 3

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 6. 2020 č. j. 21629/20/5300-22444-710968,
ve věci daně z přidané hodnoty

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž byla potvrzena rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj

(dále jen „správce daně“) ze dne 16. 12. 2015 č. j. 3260443/15/3210-52521-800380, ve věci daně z přidané hodnoty za zdaňovací období 2. čtvrtletí roku 2011, č. j. 3260660/15/3210-52521-800380, ve věci daně z přidané hodnoty za zdaňovací období 3. čtvrtletí roku 2011, č. j. 3260677/15/3210-52521-800380, ve věci daně z přidané hodnoty za zdaňovací období 4. čtvrtletí roku 2011 a č. j. 3260866/15/3210-52521-800380, ve věci daně z přidané hodnoty za zdaňovací období červenec 2012.

2. Žalobce nesouhlasil s tím, že mu nebyl uznán nárok na odpočty DPH. Za zdaňovací období 2. čtvrtletí 2011 se jednalo o stavební zakázku školicí středisko Tempo. Žalobce namítl, že výpověď deklarovaného dodavatele F. O. nebyla účelová, svědek potvrdil uskutečnění zdanitelných plnění. Případné nesrovnalosti lze přičítat časovému odstupu výpovědi od plnění. Není povinností žalobce zkoumat, zda si dodavatel na realizaci zakázky pro žalobce najme další subdodavatele. K výpovědi Ing. P. S. žalobce namítl, že svědek potvrdil žalobce jako svého dodavatele, potvrdil účast osob romského původu, včetně osoby, která měla křestní jméno F. Žalobce označil výslech tohoto svědka za formální a zdůraznil, že žalovaný odmítl žalobcův výslovný požadavek na konfrontaci tohoto svědka s F. O. Žalobci se také jeví jako účelové vyslyšet svědka dožádaným správcem daně v blízkosti bydliště svědka, na druhém konci republiky.
3. Ke zdaňovacímu období 3. čtvrtletí 2011 (revitalizace centrální části města Neveklova) žalobce nesouhlasil se znevěrohodňováním svědka F. O. (dodavatel) na základě toho, že svědek nevěděl, kde se nachází Neveklov. Podle žalobce si svědek nemohl vzpomenout s odstupem několika let od realizace. Také nelze podle žalobce dovozovat neprovedení prací tímto dodavatelem z toho, že svědek neví, co znamená latinské „picea abies“ uvedené na faktuře. Jedná se o „smrk ztepilý“, dodavatel tedy podle žalobce prováděl vymýcení smrku, přičemž je podle žalobce vysoce pravděpodobné, že latinský název dodavatel opsal, mohl mu ho někdo nadiktovat či tak mohl být označen strom apod. Pokud žalovaný argumentuje v napadeném rozhodnutí ubytováním v TJ Sokol Neveklov, je možné, že další pracovníci byli ubytováni jinde, žalovaný však žádné šetření v tomto ohledu neprovedl. Ve věci byl dožádaným správcem daně vyslyšán Ing. J. S. – starosta Neveklova, nejprve bez možnosti účasti žalobce. Po zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2017 soudem byl Ing. S. znovu vyslechnut, žalovaný však v nyní napadeném rozhodnutí zřejmě zkombinoval jeho nezákonný a zákonný výslech, účelově překroutil hodnocení výpovědi tohoto svědka. I zde žalobce požadoval konfrontaci svědka s F. O.
4. Ke zdaňovacímu období 4. čtvrtletí 2011 žalobce namítl u stavební zakázky v Bílovci, že měl jen 3 zaměstnance (O. K. – jednatel, T. K. – stavbyvedoucí, J. K. T. – strojník), takže nebylo možné, aby rozsáhlé práce vykonal sám. Existenci prací potvrdili svědci V. K. a I. V. Pokud správce daně vytýkal, že žalobce vyúčtoval odběrateli u některých prací cenu nižší, než jakou vyúčtoval dodavatel žalobci, žalobce argumentoval cenovou strategií, kdy někdy kvůli udržení firmy je nutno jít i pod své náklady. Otázce ceny obvyklé se pak žalovaný v napadeném rozhodnutí zcela vyhnul. Svědek I. Z. (bývalý člen představenstva dodavatele ATRIAN Group a.s.) podle žalobce potvrdil uskutečnění plnění. Hodnocení jeho výpovědi je tendenční, jako by se svědek dozvídal informace až z předložených faktur. Žalovaný se nevyjádřil k žalobcovu návrhu na opakovaný výslech tohoto svědka, žalobce vidí jeho opakovaný výslech jako nutný.
5. Ke zdaňovacímu období 4. čtvrtletí 2011 žalobce namítl u stavební zakázky v Rychvaldu, že pokud měl správce daně nějaké nejasnosti, mohl se na ně svědka Z. zeptat. Důkazem

nevěrohodnosti žalobcových údajů nemůže být skutečnost, že faktury byly hrazeny v hotovosti.

6. Ke zdaňovacímu období července 2012 (dodávka potrubí a dlažby společností AZ-CONFORT s.r.o.) žalobce namítl, že platba v hotovosti je stejně platná jako na účet. Uskutečnění dodávky i platby potvrdil svědek I. Z. a obecně potvrdili její existenci také svědci V. B. a V. T.
7. V podání ze dne 11. 5. 2022 žalobce poukázal na vývoj judikatury (rozhodnutí SDEU ze dne 9. 12. 2021 ve věci C-154/20, Kemwater Pro Chemie a na něj navazující rozhodnutí Nejvyššího správního soudu – dále jen „NSS“). Odkazy na judikaturu zopakoval také jako reakci na výzvu soudu v podání ze dne 6. 6. 2022, s tím, že nadále trvá na argumentech uvedených v žalobě. Celé důkazní řízení se podle něj soustředilo na prokazování, zda zdanitelné plnění bylo uskutečněno osobami uvedenými na daňových dokladech, což odpovídalo tehdejšímu pojetí soudních rozhodnutí. Nezabývalo se však otázkou, zda plnění nebylo uskutečněno osobami, které byly v postavení plátce DPH, a v takových případech judikatura požaduje, aby se kauzy vrátily k dalšímu řízení finančním orgánům.
8. Žalovaný ve vyjádření zopakoval stěžejní argumentaci z napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby. V replice z 24. 6. 2022 žalovaný uvedl, že závěry napadeného rozhodnutí obstojí i po rozsudcích SDEU a NSS ve věci Kemwater. Poukázal přitom na rozsudky NSS ze dne 13. 5. 2022 č. j. 10 Afs 254/2018-43, ze dne 25. 5. 2022 č. j. 10 Afs 374/2020-59 a ze dne 20. 6. 2022 č. j. 1 Afs 499/2020-48, z nichž vyplývá, že nová judikatura nepředstavuje jakýsi paušální poukaz na zrušení všech zamítavých soudních i správních rozhodnutí, která předcházela rozsudkům ve věci Kemwater Pro Chemie. Vrátit věc do daňového řízení bude namísto zpravidla tehdy, pokud existuje alespoň nějaká indicie ukazující na osobu odlišnou od deklarovaného dodavatele, která mohla fakticky dodat sporné plnění. V daném případě žalobce po celou dobu daňového řízení trval na deklarovaných dodavatelích, neoznačil nikoho jiného, z dokazování s jistotou nevyplývalo, jaké osoby byly skutečnými dodavateli tak, aby mohl správce daně ověřit, že se jednalo o plátce DPH. Za zdaňovací období 2., 3. a 4. čtvrtletí 2011 se přitom jednalo o poskytnutí služeb, které jsou samy ze své podstaty dělitelné, tudíž nelze vyloučit, že mohly být poskytnuty více osobami. Dále, plnění poskytnutá žalobci deklarovaným dodavatelem F. O. byla v základu daně v hodnotě pod 1 milion Kč, tedy ani objem plnění nesvědčí o tom, že by skutečný dodavatel byl plátcem DPH. Obdobné platí pro plnění poskytnutá žalobci deklarovaným dodavatelem ATRIAN Group a. s. Pouze plnění poskytnuté žalobci ve zdaňovacím období červenec 2012 deklarovaným dodavatelem AZ-CONFORT s. r. o. v základu daně 1 463 500 Kč by mohlo předvídat poskytovatele jako osobu povinnou k dani (plátce DPH), ovšem pokud by se měl skutečný dodavatel stát plátcem DPH na základě překročení obrátu v důsledku plnění poskytnutého žalobci, nic by to nevyplývalo o jeho postavení v době uskutečnění tohoto plnění, neboť by se stal plátcem daně teprve pro futuro (v souladu s § 94 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., v příslušném znění - dále jen „ZDPH“). Žalovaný podpůrně poukázal také na rozsudek NSS ze dne 25. 2. 2022 č. j. 10 Afs 212/2020-78.
9. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

10. Nejprve je třeba říci, že soud si je samozřejmě vědom vývoje judikatury, jak ji zmiňovali oba účastníci tohoto řízení. Krajský soud je však shodně s 1. a 10. senátem NSS přesvědčen o tom, že nová judikatura nepředstavuje paušální a automatický důvod ke zrušení všech předchozích zamítavých soudních i správních rozhodnutí, která předcházela rozsudkům ve věci *Kemwater ProChemie*, bez ohledu na okolnosti konkrétní věci. Vrátit věc až do daňového řízení je naopak namísto zpravidla tehdy, pokud tu existuje alespoň nějaká indicie ukazující na osobu odlišnou od deklarovaného dodavatele, která mohla fakticky dodat sporné plnění (srov. např. rozsudek NSS ze dne 20. 6. 2022 č. j. 1 Afs 499/2020-48). V této věci taková indicie ve správním spisu obsažena není, jak bude rozvedeno níže, a neposkytl ji dodatečně přes výzvu soudu ani žalobce.
11. Z obsahu správních spisů soud zjistil, že u žalobce byla zahájena daňová kontrola na DPH za 2011 – 2012 dne 5. 5. 2014, dne 16. 12. 2015 vydal správce daně dodatečné platební výměry, žalobcovo odvolání bylo zamítnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 4. 2017. Zmíněné rozhodnutí žalovaného zrušil zdejší soud rozsudkem ze dne 8. 8. 2019 č. j. 22 Af 61/2017-46, poté byly provedeny výslechy svědků Ing. J.S. a Ing. P. S. za přítomnosti zástupce žalobce, žalobce byl seznámen s vyhodnocením doplněného řízení a žalovaný rozhodl dne 5. 6. 2020 napadeným rozhodnutím se závěrem, že žalobce neprokázal, že plnění skutečně přijal od dodavatelů deklarovaných na dokladech.
12. Pokud jde o „konfrontaci“ svědků, zástupce žalobce ji uvedl do protokolu při výsleších svědků S. a S. Žalovaný v seznámení se zjištěnými skutečnostmi 29. 4. 2020 vyjádřil názor, že daňový řád konfrontaci neupravuje, správce daně tedy nedisponuje pravomocemi, jak tento postup realizovat. Na to žalobce reagoval pouze obecným konstatováním, že se domáhal konfrontace a ta nebyla provedena. V napadeném rozhodnutí žalovaný zopakoval výše uvedenou argumentaci (bod 54).
13. Ke zdaňovacímu období 2. čtvrtletí 2011 (školicí středisko Tempo) uvedl deklarovaný dodavatel F. O. ve výpovědi v roce 2014, že měl mraky zakázek, myslí, že to bylo v Ostravě-Zábřehu, neprováděl všechny zakázky se svými lidmi, měl subdodávky. Vystavil tisíce faktur. Neví, kolik pracovníků pracovalo na této zakázce, 4-5, nemá žádné zaměstnance, vždy si najímá firmy. Nemůže nikoho jmenovat. Materiál byl jeho. Vůbec si nepamatuje období, ve kterém byla tato zakázka. Dne 10. 1. 2020 byl vyslechnut Ing. P. S., vedoucí výroby žalobcova odběratele. Svědek potvrdil, že žalobce byl jedním z dodavatelů, prováděly se zemní práce, zpevněné plochy, práce provádělo více lidí, svědek nedokáže posoudit, zda šlo o zaměstnance žalobce či subdodavatele. Svědek k dotazu správce daně několikrát zopakoval, že nezná firmu F. O. Svědek uvedl, že práce byly prováděny občany romského původu, jejich jména neznal. Poté kladl dotazy svědkovi zástupce žalobce. Otázka: Znáte alespoň křestní jména osob, které vykonávaly práce žalobce a se kterými jste se na zakázce setkal? Odpověď: Vzpomínám si např. na jména L. a Z. Všechna jména si nevybavuji. Otázka: Byl tedy (podtržení doplněno soudem) mezi výše uvedenými i nějaký F.? Odpověď: Ano, i takové jméno se na stavbě vyskytovalo. Otázka: Přestože od zakázky uběhlo již hodně času, pokud byste osobu, kteou jste označil jako F. (podtržení doplněno soudem) viděl při osobní konfrontaci, či alespoň na fotografii, myslíte si, že byste ji byl schopen identifikovat i s takovým časovým odstupem? Odpověď: Při osobní konfrontaci předpokládám, že ano. Při předložení fotografie z doby realizace stavby předpokládám, že ano.

14. Podle § 93 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), jako důkazních prostředků lze užít všech podkladů, jimiž lze zjistit skutečný stav věci a ověřit skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně a které nejsou získány v rozporu s právním předpisem, a to i těch, které byly získány před zahájením řízení. Jde zejména o tvrzení daňového subjektu, listiny, znalecké posudky, svědecké výpovědi a ohledání věci.
15. Shora citované ustanovení je natolik široké, že si soud na rozdíl od žalovaného dokáže představit přítomnost více osob (svědků) najednou u správce daně, pokud byly již předtím vyslechnuty samostatně. Technicky vzato by se jednalo o rekognici, nikoli o konfrontaci (srov. § 104a, § 104b zákona č. 141/1961 Sb., trestního řádu, ve znění pozdějších předpisů), to však není v nynější věci rozhodné. Krajský soud považuje za podstatné, že výpověď deklarovaného dodavatele k zakázce školicí středisko Tempo byla naprosto obecná, svědek víceméně popsal svou obvyklou praxi, místo tipoval, konkrétní čas nevěděl. Přitom u jiných zakázek, na které byl také dotazován, si svědek bez problémů vybavoval podrobnosti typu: o jaké konkrétní práce šlo, jaké nástroje používali, jméno stavebního dozoru atd. (např. chodníky Havířov). Z tohoto důvodu považuje soud za lichou žalobcovu námitku, že si svědek nevzpomínal pro časový odstup od uskutečnění zakázky. Nadto, pokud jde o materiál na danou zakázku, výpověď svědka je v rozporu s tím, co uvedl žalobce. Svědek Ing. P.S. sám o sobě nevěděl nic o F. O. Při výpovědi pouze reagoval na zcela návodné otázky zástupce žalobce (viz výše bod 13.), což také vyhodnotil žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí a soud se s tímto jeho hodnocením ztotožňuje. Správní orgány, ač obecně vycházely z nesprávné argumentace stran „konfrontace“ svědků, dospěly podle názoru soudu ke správným závěrům, když neuznaly žalobci nárok na odpočet DPH v souvislosti se zakázkou školicí středisko Tempo, neboť deklarovaný dodavatel nebyl prokázán a nevyvstala žádná indicie ukazující na osobu – plátce DPH - odlišnou od deklarovaného dodavatele, která mohla fakticky dodat sporné plnění. Pokud jde o žalobcovu námitku výslechu svědka S. dožádaným správcem daně, soudu není zřejmé, co žalobce se sídlem v Havířově míní „druhým koncem republiky“, ani proč by výslech svědka v místě jeho bydliště (Jeseník) měl být účelový. Soud proto jen připomíná, že podle důvodové zprávy k § 17 daňového řádu je dožádání nástrojem pro naplnění zásad efektivity, hospodárnosti a rychlosti správy daní.
16. Pokud jde o plnění za 3. čtvrtletí 2011 – revitalizaci centra Neveklova, F. O. uvedl jako svědek v roce 2014, že neví, kde se nachází Neveklov, nevybavuje si, o jaké práce šlo, možná to byla zámková dlažba (pozn. soudu: podle dokladů šlo o „vyklučení“ desetimetrového smrku a dalších celkem 80 menších stromů a keřů, výsadbu nekonkretizovaných rostlin, zatravnění a letní řez 16 javorů a 4 lip). Nepamatuje si, jaké nástroje a stroje byly použity při této zakázce, neví, co znamená „vyklučení Picea Abies“, nevzpomíná si, kolik pracovníků tam pracovalo ani kde byli ubytováni. K věci byl v roce 2016 vyslechnut Ing. J. S. (starosta Neveklova v roce 2011), ovšem bez přítomnosti zástupce žalobce, který žádal o jiný termín výslechu. Tento svědek byl tedy vyslechnut 8. 1. 2020 za přítomnosti zástupce žalobce, přičemž potvrdil vše, co řekl již v roce 2016, a doplnil další skutečnosti. Ing. J. S. uvedl, že jednal vždy s panem K. (jednatel žalobce – pozn. soudu), nevyloučil možnost, že tam byl přítomen F. O., ale není mu o tom nic známo. Není mu známo, zda měl žalobce subdodavatele. Podle svědka vykonávalo práce 3 - 5 osob včetně pana K., jeden z pracovníků byl romské národnosti, asi 55 let, nosil brýle, svědkovi utkvěl v paměti proto, že to byl velmi dobrý pracovník. Pan K. sdělil svědkovi, že tento Rom má

velice pořádnou ženu, 4 syny a všichni mají střední školu. Jmenovitě si svědek pamatoval jen pana K. Ubytování byli v X, svědek vyjmenoval 5 míst, kde to mohlo být. Ing. J. S. uvedl, že nezná firmu F. O.

17. Krajský soud k tomu uvádí, že s ohledem na rozsah a specifičnost prací uvedených na faktuře (oproti výkopovým pracem, pokládkám dlažby atd.) považuje za takřka vyloučené, aby si F. O. tuto zakázku nepamatoval, bez ohledu na to, zda si nevzpomněl, kde se nachází Neveklov, či jakým způsobem se na doklad dostal latinský název smrku. Pokud jde o výpověď svědka S., není pravdou, že by žalovaný zkombinoval nezákonný a zákonný výslech. Ing. S. se v roce 2020 výslovně přihlásil k tomu, co uvedl v roce 2016, takže tyto skutečnosti bylo možno použít, zahrnout je do jeho výpovědi. Soud nesouhlasí ani s žalobní námitkou, že by žalovaný účelově překroutil hodnocení výpovědi tohoto svědka. Žalovaný pouze porovnal údaje uvedené Ing. S. o romském pracovníkovi s údaji o F. O., dostupnými z centrální evidence obyvatel, a zjistil zásadní nesrovnalosti (věk, počet dětí a jejich věk – viz bod 56 napadeného rozhodnutí), takže se soud i zde ztotožňuje se závěrem žalovaného, že nelze říci, že by svědek S. potvrdil práci deklarovaného dodavatele F. O. na této zakázce. K námitce ohledně dalšího zjišťování ubytování deklarovaného dodavatele správcem daně lze poukázat jednak na výpověď samotného F. O. (nevzpomíná si, kde byli ubytováni) a dále na důkazní břemeno žalobce v této věci, který však v tomto ohledu žádné důkazní prostředky v daňovém řízení nenavrhol. Soud tedy shrnuje, že i zde dospěl k závěru, že nesprávná argumentace žalovaného v otázce „konfrontace“ nemůže mít vliv na zákonnost a věcnou správnost napadeného rozhodnutí.
18. Pokud jde o zdaňovací období 4. čtvrtletí 2011 a července 2012, ohledně těchto plnění nebylo daňové řízení po rozsudku zdejšího soudu nijak doplňováno. Pokud jde o zakázku Bílovec, správní orgány netvrdí, že by ji uskutečnil žalobce sám, ale že žalobce neprokázal její uskutečnění dodavatelem deklarovaným na dokladech, což je rozhodující při posuzování nároku na odpočet DPH. Svědci V. K. a I. V. potvrdili pouze existenci stavební zakázky, nikoli žalobcova dodavatele ATRIAN Group a.s. Výpověď svědka I. Z. hodnotily správní orgány nejen samostatně (obecně potvrdil dodání prací), ale také v kontextu dalších důkazů, toto hodnocení považuje soud za korektní, odpovídající obsahu správních spisů, a pro stručnost odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí (str. 10 – 14). Pokud jde o dodávku materiálu (potrubí a dlažba), svědek I. Z. potvrdil obchod obecně podle faktury, ale neměl vůbec tušení, od koho jeho firma nakoupila materiál za 1 756 000 Kč, na jakou zakázku, ani zda bylo placeno hotově či převodem na účet. K tomu soud doplňuje, že podle svědka V. B. mělo jít o materiál v rozsahu 5 kamionů. Pokud žalobce namítl, že svědci B. a T. potvrdili dodávku tohoto materiálu, je třeba zdůraznit, že potvrdili dodávku od žalobce k odběrateli, celkem logicky nesdělili nic konkrétního o žalobcově dodavateli. Pokud jde o námitku cenové strategie, žalovaný nejen, že uvedl v napadeném rozhodnutí, že většina zakázek neodpovídala ekonomicky racionálnímu chování – byly ztrátové, ale posuzoval tuto skutečnost v souhrnu s dalšími zjištěními, z nichž dovodil nevěrohodnost důkazních prostředků a neunesení důkazního břemene žalobcem. S tímto hodnocením se soud ztotožňuje. Svědek I. Z. byl vyslechnut v roce 2014, a to v přítomnosti žalobcova zástupce, žalobce tedy mohl klást svědkovi otázky, aktivně vstupovat do dokazování. Žalobce ve vyjádření v rámci odvolacího řízení dne 3. 3. 2017 pouze obecně uvedl, že „by bylo namístě“ zopakovat výslech pana Z., neboť byl proveden nedostatečně, správce daně se nezeptal na „nejrůznější pochybnosti“. Za této situace má soud za to, že v řízení nevyvstala potřeba opakovat výslech tohoto svědka, a pokud se k tomu žalovaný nevyjádřil výslovně,

nelze to považovat za vadu, která by měla za následek zrušení napadeného rozhodnutí. Pokud jde o zakázku Rychvald, platí k námitkám ohledně svědka Z. vše výše řečené. K roli plateb v hotovosti se žalovaný přílehlavě vyjádřil v bodě 86 odůvodnění napadeného rozhodnutí a soud se s jeho argumentací ztotožňuje. Shrnuto, ani v této části nepovažuje soud žalobní námitky za důvodné.

19. Soud se shoduje s žalovaným také v otázce aplikace nové judikatury (viz bod 8 tohoto rozsudku). Jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 23. 3. 2022 č. j. 1 Afs 334/2017-208, *postavení dodavatele zboží nebo poskytovatele služeb jako plátce daně z přidané hodnoty je jednou z hmotněprávních podmínek nároku na odpočet daně z přidané hodnoty [§ 72 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, čl. 168 písm. a) směrnice 2006/112/ES o společném systému daně z přidané hodnoty]. Dodavatel zboží nebo poskytovatel služeb nemusí být jednoznačně identifikován, pokud ze skutkových okolností s jistotou vyplývá, že postavení plátce daně z přidané hodnoty nutně měl. Důkazní břemeno o tom tíží daňový subjekt uplatňující nárok na odpočet daně z přidané hodnoty. Výjimkou je situace, kdy údaje potřebné k ověření, zda je hmotněprávní podmínka nároku na odpočet naplněna, má k dispozici správce daně. Z daňových dokladů, žalobcových tvrzení ani obsahu správních spisů nevyplývalo, že by zde existovala jiná osoba, která by plnění uskutečnila namísto deklarovaných dodavatelů F. O., společnosti AZ-CONFORT či ATRIAN Group, a která by mohla být plátcem DPH. Ani nyní v soudním řízení, když žalobce dostal příležitost nově argumentovat, neřekl nic, co by mohlo jeho stávající hmotněprávní postavení jakkoli zlepšit (srov. přiměřeně rozsudek NSS ze dne 13. 5. 2022 č. j. 10 Afs 254/2018-43).*
20. Soud proto žalobu zamítl jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s.
21. Procesně úspěšnému žalovanému (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) nevznikly v řízení žádné náklady převyšující jeho běžnou činnost, soud proto rozhodl o náhradě nákladů řízení tak, jak je uvedeno ve II. výroku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 28. června 2022

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu